

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119296365
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6119296365.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., so sídlom Československej armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zastúpeného spoločnosťou ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., so sídlom Eliščino nábřeží 280/23, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 01435400, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka so sídlom Námestie sv. Egídia 42/97, 058 01 Poprad, IČO: 47 255 773, proti žalovanému: L. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. U. XX/XX, XXX XX F., zastúpenému Občianskym združením OPOS, so sídlom A. Hlinku 1084/24A, 914 01 Trenčianska Teplá, IČO: 51147688, o zaplatenie sumy 6.081,53 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 9Csp/98/2019-216 zo dňa 09.03.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Csp/98/2019-233 zo dňa 09.03.2020 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 6.081,53 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.771,60 eura od 23.04.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 1 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 255, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Opravným uznesením č. k. 9Csp/98/2019-233 zo dňa 09.03.2020 súd s odkazom na ustanovenie § 224 CSP opravil I. výrok rozsudku opravným uznesením č. k. 9Csp/98/2019-216 zo dňa 09.03.2020 tak, že jeho časť správne znie: „... spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.771,69 eur ...“, namiesto nesprávnej sumy „5.771,60 eura“.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou dňa 30.07.2019 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 6.081,53 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že právny predchodca žalobcu, G. Q. P., J.P., I.: XXXXXXXX, so sídlom v Q., ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa XX.XX.XXXX Zmluvu o spotrebiteľskom G. V. úvere č. XXXX XXXX XXSU, predmetom ktorého bolo zo strany veriteľa poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru v sume 6.119 eur s tým, že peňažné prostriedky boli žalovanému poskytnuté na bežný úverový účet, ktorý

mal žalovaný vedený v banke. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 96 mesačných splátkach vo výške 94,32 eura, splatných vždy k 8. dňu v mesiaci. Prvá splátka bola splatná prvý kalendárny mesiac nasledujúci po mesiaci, v ktorom bola zmluva uzavretá, t.j. 08.05.2016, a posledná splátka bola splatná 97 mesiacov po uzavretí zmluvy, t.j. 08.04.2024. Žalovaný sa zaviazal uhradiť zmluvný úrok, ktorý bol dohodnutý v zmluve vo výške 10,45 % p. a. Celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal uhradiť z úveru, činila 9.054,72 eura. Žalovaný však nehradil splátky úveru riadne a včas, preto veriteľ uplatnil svoje právo vyplývajúce zo zmluvy tak, že mu dňa 10.02.2017 zaslal výzvu na splnení dlhu, v ktorej ho súčasne upozornil ako spotrebiteľa na možnosť vyhlásiť úver za splatný. Žalovaný sa prvýkrát dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 09.08.2016, a tak ku dňu zosplatnenia bol viac ako 3 mesiace v omeškani. Na tom základe potom veriteľ vyhlásil úver listom zo dňa 22.03.2017, doručeným žalovanému dňa 12.04.2017, za predčasne splatný. Mimoriadna splatnosť úveru nastala 10. kalendárny deň odo dňa doručenia zosplatnenia, t. j. 22.04.2017. Žalovaný uhradil pôvodnému veriteľovi celkove 858,07 eura. A teda ku dňu zosplatnenia bol povinný uhradiť zvyšok dlhu v sume 6.167,35 eura, ktorá pozostáva z istiny úveru 5.857,51 eura, riadneho úroku počítaného ku dňu zosplatnenia v sume 308,33 eura a úrokov z omeškania počítaných ku dňu zosplatnenia vo výške 1,51 eura; poplatky činili 0 eur. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 19.12.2018 došlo s účinnosťou ku dňu 20.12.2018 k postúpeniu pohľadávky zo Zmluvy o úvere zo spoločnosti G. Q. P., J..P., na žalobcu. Žalovanému bola zmena v osobe veriteľa oznámená listom zo dňa 20.12.2018. Právny predchodca žalobcu napočítal ku dňu postúpenia zmluvný úrok na 1.353,50 eura a úrok z omeškania 98,34 eura. Žalobca sa rozhodol uplatniť iba zmluvný úrok a poplatky len vo výške, ktorá vyplýva zo samotného zosplatnenia úveru t. j. zmluvný úrok len vo výške 308,33 eura bez poplatkov, pričom úrok z omeškania požadoval v kapitalizovanej výške vyplývajúcej zo zosplatnenia, ktorý bol napočítaný od prvého dňa omeškania do zosplatnenia vo výške 1,51 eura a úrok z omeškania vo výške 5 % p. a. odo dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia do zaplatenia.

4. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní (ďalej len „upomínací súd“) vydal dňa 06.06.2019 platobný rozkaz pod č. k. 9Up/641/2019, podľa ktorého zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy do 15 dní s tým, že môže v tej istej lehote podať odpor s odôvodnením na súde, ktorý vydal platobný rozkaz. Žalovaný v zákonnej lehote podal odpor s odôvodnením, kde namietal samotnú úverovú zmluvu, u ktorej ide o formulárovú predtlačенú typovú zmluvu a túto mu veriteľ predložil na podpis nakoncipovanú tak, že nezabezpečila rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu, pričom on nemohol ovplyvniť obsah zmluvy a musel ju podpísať v celku. Namietal absenciu povinných zmluvných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Tvrdil, že v zmluve chýba údaj o výške splatnosti istiny, úrokov a poplatkov, vyžadovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. l) zákona. Navyše veriteľ použil nekalé obchodné praktiky, lebo ho neinformoval o dôsledkoch vyplývajúcich z jednotlivých ustanovení zmluvy, nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou a použil predtlačенú formulárovú štandardizovanú zmluvu. Namietal splácanie úveru, ktoré nebolo dojednané určite a zrozumiteľne, keďže v zmluve bolo dohodnuté v článku IV., že má splatiť úver v 96 mesačných splátkach, pričom 1. až 96. splátka vrátane bola stanovená bankou ako jedna suma vo výške 94,32 eura. Poplatky považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo ide o finančné záväzky spotrebiteľa z plnenia. Zabezpečenie v zmluve považoval za dojednané v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, pokiaľ išlo o Rozhodcovskú zmluvu a Dohodu o zrážkach zo mzdy. Žiadal preto zrušiť platobný rozkaz v celom rozsahu a žalobu odmietnuť.

5. Upomínací súd výzvou zo dňa 23.07.2019 vyzval žalobcu, aby sa v lehote 15 dní od doručenia výzvy vyjadril k odporu žalovaného. Žalobca vo vyjadrení navrhol pokračovať v konaní na príslušnom súde. Uviedol, že v poslednej vete čl. IV. ods. 1 zmluvy bola jednoznačne vymedzená doba trvania zmluvy o úvere 97 mesiacov. Čo sa týka výšky, počtu, frekvencie a termínov splátok úveru, poukázal na článok IV. ods. 1 zmluvy, kde bol uvedený počet mesačných splátok 96, ktoré boli rozpísané tak, že 1. splátka bola splatná 08.05.2016, 2.-95. splátka bola splatná k 08. dňu v mesiaci a posledná 96. splátka bola splatná 08.04.2024. Zároveň v zmluve bola uvedená predpokladaná doba trvania zmluvy 97 mesiacov, keďže bola uzatvorená XX.XX.XXXX, t. j. mesiac pred splatnosťou prvej splátky. Z týchto dôvodov bolo dostatočné určenie konkrétnej výšky, frekvencie, počtu a termínov jednotlivých splátok ako aj termínu, výške a splatnosti prvej i poslednej splátky. V zmluve bol uvedený deň v mesiaci vždy 8., celkový počet splátok 97, konečná termín splatnosti 08.04.2024, číselne jednoznačne vyjadrené sumy 97 x 94,32 eura. K RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) uviedol, že ku dňu podpisu zmluvy banka oznámila klientovi v zmysle čl. I. ods. 3 1. vety zmluvy výšku priemernej hodnoty RPMN, ktorá bola platná ku dňu podpisu zmluvy a zverejnená bola podľa § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Spôsob výpočtu

oznámila banka klientovi na osobitnom tlačive označenom ako „Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej hodnote ročnej percentuálnej miere nákladov“, ktorý bol odovzdaný klientovi banky spolu pri podpise zmluvy so „Štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere“. K rozpisu splátok na úroky a istinu sa žalobca odvolal na Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015 W. K. P. zo dňa XX.XX.XXXX, kde poukázal na článok 10. ods. 2 písm. i) a článok 10. odsek 3 Smernice 2008/48/ES, z ktorých vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy poskytnúť mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Mal za to, že Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Čo sa týka poplatkov, nešlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, navyše poplatky si žalobou ani neuplatnil. Pohľadávka nebola uplatnená pred rozhodcom a nedošlo ani k uplatneniu dohody o zrážkach zo mzdy. Zmluva o úvere bola výsledkom dohody medzi veriteľom a žalovaným ako spotrebiteľom. Je bežnou praxou, že zmluvy sú uzatvárané na pobočkách bánk po dohode s klientom, po zakomponovaní jeho návrhu a vybratí produktu, ktorý banková inštitúcia ponúka, a táto prax vyžadovala mať aj predpripravené zmluvy o úvere, aby bolo možné ich pripraviť a včas predložiť klientovi na podpis. Spotrebiteľ mal pred uzatvorením zmluvy o úvere vždy dostatok času na to, aby sa zoznámil s obsahom zmluvy o úvere ako takým a aby zvážil výhodnosť takejto zmluvy. Zároveň spotrebiteľ nebol nijako nútený k podpísaniu zmluvy. Upomínací súd potom dňa 29.07.2019 postúpil vec miestne a vecne príslušnému súdu v zmysle zákona č. 307/2016 Z. z. a CSP v platnom znení.

6. Žalovaný vzniesol potom aj námietku premlčania, ktorú žalobca nepovažoval za dôvodnú. Žalovaný neuhradil pôvodnému veriteľovi splátky riadne a včas, a preto dňa 10.02.2017 zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie, kde ho upozornil na možnosť vyhlásenia úveru za splatný. Žalovaný sa prvýkrát dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 09.08.2016 a ku dňu zosplatnenia bol v omeškani viac ako 3 mesiace. Žalovaný na to nereagoval, a tak veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný listom zo dňa 22.03.2017, doručeným žalovanému dňa 12.04.2017, a žaloba bola podaná na súde dňa 22.05.2019, teda ešte pred uplynutím premlčacej lehoty. K námietke žalovaného ohľadom postúpenia pohľadávky a zmluvy o postúpení pohľadávok žalobca uviedol, že v žalobe nesprávne uviedol dátum podpísania zmluvy o postúpení pohľadávok z dôvodu písárskej chyby s tým, že správne bola zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená dňa 19.12.2018 a žalovanému bolo oznámené postúpenie pohľadávky listom zo dňa 20.12.2018. Okrem toho k námietke neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok z dôvodu, že neobsahuje prílohu, na základe ktorej by došlo ku konkrétnemu postúpeniu pohľadávky žalovaného, žalobca poukázal na to, že doložil do súdneho spisu prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok označenú: „B./X/XXX“ právneho predchodcu žalobcu (v spise na č. I. 193) a z nej sú všetky údaje zjavné. Žalovaný na to namietal, že úver je bezúročný a bez poplatkov, lebo neobsahuje predpísané náležitosti podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže údaj o RPMN nebol správne uvedený. Navyše počet splátok 97 bol po 94,32 eura, t. j. celkom 9.149,04 eura, a nie tak, ako uviedol žalobca - 9.054,72 eura. Namietal, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, ako skúmal bonitu žalovaného. Namietal tiež presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože túto informáciu nie je možné nahradiť určením počtu splátok. Nebola riadne v zmluve uvedená ani výška, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a ich poplatkov. Žiadal preto, aby bol zaviazaný len na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutými finančnými prostriedkami a uhradenými splátkami. Podľa tvrdenia žalovaného poslednú splátku zaplatil dňa 14.07.2016 a ďalšiu splátku, ktorá mala byť zaplatená 08.08.2016, už nezaplatil. Od tohto momentu mal žalobca podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pristúpiť k predčasnému zosplatneniu úveru 08.11.2016, čo neurobil.

7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že G. Q. P., J.. P., uzavrela dňa XX.XX.XXXX so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom G. V. úvere č. XXXX XXXX XXSU, podľa ktorej mu poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 6.119 eur s pevne dohodnutým úrokom 10,45 % p. a., RPMN vo výške 10,97 % s tým, že celkovú čiastku, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala suma 9.054,72 eura. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 15,37 %. V článku IV. bod 1 bol uvedený rozpis splátok, poradie splátky, výška splátky a termín splátky a to tak, že bolo uvedených 96 splátok, 1. splátka vo výške 94,32 eura so zaplatením 08.05.2016, 2. - 95. splátka vo výške 94,32 eura 8. deň v mesiaci, 96. splátka vo výške 94,32 eur so zaplatením 08.04.2024 s tým, že konečná splatnosť úveru bola stanovená na 08.04.2024 a predpokladaná doba trvania zmluvy o úvere bola určená na 97 mesiacov, čím nebol dotknutý čl. IX. bod 3 zmluvy. Veriteľ zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 19.12.2018 ako postupca postúpil pohľadávky na postupníka a prílohou pod označením B./X/XXX preukázal postúpenie konkrétnej pohľadávky žalovaného na žalobcu, kde je konkrétne uvedené číslo zmluvy, zostatok pohľadávky s rozpisom na istinu, bežné úroky, úroky z omeškania a všetky podstatné

identifikačné údaje žalovaného v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť bola žalovanému riadne oznámená. Výpisom z účtu žalovaného žalobca preukázal, že k 31.12.2016 mal žalovaný vykázaný debet na úverovom účte vo výške 6.119 eur a že 14.07.2016 zaplatil splátku úveru, pričom konečný stav ku dňu 31.12.2018 činil 5.771,69 eura. Poslednou výzvou pred zosplatením žalobca preukázal, že veriteľ dňa 10.02.2017 vyzval žalovaného podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na zaplatenie dlžných splátok úveru vo výške 677,98 eura najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy a v opačnom prípade banka bude oprávnená požadovať splatenie celého úveru do 10 dní odo dňa doručenia vyhlásenia úveru za predčasne splatný. Žalovaný si výzvu prevzal osobne dňa 15.02.2017.

8. Vyhlásením úveru za predčasne splatný žalobca preukázal, že veriteľ dňa 22.03.2017 oznámil žalovanému, že k 21.03.2017 jeho dlh na úvere je vo výške 476,05 eura a keďže dlh neuhradil, veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť celého úveru; k tomuto dňu bol žalovaný povinný zaplatiť právnomu predchodcovi žalobcu celý dlh zo zmluvy, ktorý k 21.03.2017 predstavoval 6.167,35 eura. Žalovaný vyhlásenie úveru za predčasne splatný v odbernej lehote neprevzal. Veriteľ potom výzvou zo dňa 05.12.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu na úvere v sume 7.145,90 eura a ďalšou výzvou zo dňa 02.05.2019 ho vyzval na zaplatenie sumy 7.327,89 eura do 13.05.2019. Štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere žalobca preukázal, že veriteľ ich predložil žalovanému, ktorý ich prevzal a podpísal dňa XX.XX.XXXX. V týchto informáciách je podrobne všetko rozvedené o poskytnutí klasického bezúčelového spotrebiteľského úveru vo výške 6.119 eur, vrátane zmluvných úrokov, výšky RPMN, priemernej hodnoty RPMN, splátok, poradia, termínov, frekvencie splátok úveru, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť právnomu predchodcovi žalobcu, ako aj ostatné údaje. Informáciou o RPMN a priemernej hodnote RPMN žalobca preukázal, že žalovaný takéto informácie osobne prevzal a podpísal dňa XX.XX.XXXX. Výpisom z úverového účtu žalobca preukázal, ako mal žalovaný uvedený podrobný rozpis počtu splátok, deň splátky, zostatok, úmor, úrok. Žiadosťou o poskytnutie spotrebného úveru žalobca preukázal, že veriteľ mal túto žiadosť predloženú, ktorá bola podpísaná žalovaným dňa XX.XX.XXXX, kde mal podrobne rozvedené žalovaný svoje identifikačné údaje, ako aj ďalšie skutočnosti potrebné k posúdeniu veriteľa na poskytnutie úveru.

9. Súd predmetnú právnu vec posudzoval podľa zákona o spotrebiteľských úveroch ako aj Občianskeho zákonníka. Právny predchodca žalobcu, spoločnosť G. Q. P., J..P., so sídlom v Q., bol v zmluve riadne označený obchodným menom a ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi spotrebiteľovi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 6.119 eur na podklade ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmluve si strany sporu dohodli podstatné náležitosti, a to výšku úveru s pevnou úrokovou sadzbou vo výške 10,45 % p. a., RPMN vo výške 10,97 % a celkovú čiastku, ktorú mal dlžník zaplatiť vo výške 9.054,72 eura. Priemerná hodnota RPMN bola určená vo výške 15,37 %. V čl. IV. zmluvy bolo riadne dohodnuté splácanie úveru a zmluva obsahovala aj ďalšie články a náležitosti, z ktorých je možné jednoznačne vyvodiť, že šlo o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Veriteľ svoju povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy dodržal a žalovanému previedol na jeho účet sumu 6.119 eur v deň podpisu zmluvy XX.XX.XXXX. Žalovaný ako dlžník porušil svoju povinnosť, prestal splácať úver riadne a včas, čím sa dostal do omeškania a z predmetného úveru uhradil pôvodnému veriteľovi celkovo 858,07 eura. Veriteľ ho výzvou zo dňa 10.02.2017 vyzval na zaplatenie s upozornením na možnosť vyhlásenia úveru za splatný. Prvýkrát sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou splatnou v auguste 2016 a ku dňu zosplatenia bol viac ako 3 mesiace v omeškani. Pre neuhradenie tohto dlhu veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný listom zo dňa 22.03.2017, doručeným žalovanému dňa 12.04.2017, a tak mimoriadna splatnosť úveru nastala 10. kalendárny deň odo dňa doručenia zosplatenia, t. j. 22.04.2017. Táto skutočnosť vyplýva z doloženej platobnej histórie, kde sa uvádza celková výška každej jednotlivéj splátky s dátumom úhrady zvýrazneným písmom s poznámkou „splátka úveru“ a koľko z danej splátky bolo započítané na istinu a koľko na úroky.

10. Čo sa týka námietky žalovaného, že žalobca zle označil v žalobe číslo zmluvy, keď uviedol, že zmluva o úvere má číslo XXXX XXXX XXRSU, žalobca vysvetlil, že došlo k administratívnej chybe pri písaní žaloby, keď omylom bolo dopísané k tomuto číslu aj písmeno „D.“. Inak uviedol, že toto číslo je správne uvedené v záhlaví zmluvy a pod takýmto číslom bola zmluva vedená. Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže išlo len o chybu v písaní a význam je nepochybný. Takéto isté zdôvodnenie uviedol aj k námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho dátumu podpísania zmluvy o postúpení pohľadávky a v tej súvislosti aj oznámenia o postúpení pohľadávky, keď tiež došlo k písárskej chybe, a žalovanému bolo postúpenie pohľadávky oznámené zo dňa 20.12.2018 v súlade s ustanovením § 17 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch. K zmluve o postúpení pohľadávky žalobca predložil aj prílohu, na základe

ktorej je možné identifikovať predmetnú pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere zo dňa XX.XX.XXXX pod č. XXXX XXXX XXSU, a tak bola jednoznačne daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v konaní.

11. Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s námietskou, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je zmluvou formulárovou, predtlačenu a typovou zmluvou, ktorú veriteľ predložil žalovanému na podpis, a ktorá bola koncipovaná tak, že nezabezpečuje rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu, pričom žalovaný nemohol ovplyvniť obsah zmluvy a musel ju podpísať v celku. Zmluva bola výsledkom dohody veriteľa a žalovaného a je bežnou praxou, že zmluvy sa uzatvárajú na pobočkách bánk, po dohode s klientom a zakomponovaní jeho návrhu a vybraní produktu, ktorý banková inštitúcia poskytuje. Bankové inštitúcie majú určité typy predpripravených zmlúv o úvere, aby bolo možné ich v krátkom čase doplniť a predložiť klientovi na podpis. Spotrebiteľ má dostatok času, aby sa zoznámil s obsahom zmluvy a zväzil výhodnosť takejto ponuky. Žalovaný nepreukázal, že ho veriteľ nejako nútil zmluvu podpísať. Žalobca preukázal, že žalovaný v deň podpisu zmluvy XX.XX.XXXX bol oboznámený so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, ktoré obsahovali celkovú výšku úveru, podmienky, ktoré upravujú čerpanie peňažných prostriedkov, dobu trvania zmluvy, splátky a poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať, celkovú čiastku, ktorú bude musieť spotrebiteľ zaplatiť, úrokovú sadzbu úveru, RPMN, priemernú RPMN a ďalšie náležitosti uvedené v zmluve a veriteľ predložil žalovanému aj písomnú informáciu o RPMN, o priemernej RPMN a spôsob výpočtu. Pokiaľ žalovaný namieta, že si žalobca v zmysle § 7, § 8 zákona o spotrebiteľských úveroch neoveroval a neposudzoval jeho bonitu s odbornou starostlivosťou, tak v skutočnosti žalobca bonitu žalovaného skúmal overením v databázach Sociálnej poisťovne, či a kde je zamestnaný, na základe akého pracovnoprávneho vzťahu, ako aj dobu trvania zamestnania na základe súhlasu žalovaného na dobu 10 rokov od udelenia súhlasu. Súd neuznal za opodstatnenú ani ďalšiu námietku žalovaného, že v zmluve absentuje výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže všetky náležitosti sú v spotrebiteľskej zmluve zakomponované. V zmluve sa uvádza počet mesačných splátok, ktoré boli podrobne rozpočítané od 08.05.2016 až do 08.04.2024. Spotrebiteľ mal navyše právo vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

12. Pokiaľ ide o to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, tak v tomto smere nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona o spotrebiteľských úveroch žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Za použitia eurokonformného výkladu zákona možno dospieť k záveru, že má ísť len o spresnenie toho, čo splátka úveru zahŕňa. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súbor, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky (obdobne aj rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 3Cdo 146/2017 a 3Cdo 56/2018, rozsudok SD EÚ C-42/2015).

13. Ani s námietskou žalovaného ohľadom zmluvných poplatkov, ktoré označil za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že ide o finančné záväzky za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke neboli dodané, slúžia v skutočnosti len záujmom dodávateľa a zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, sa súd prvej inštancie nestotožnil. Žalobca si totiž žiadne poplatky žalobou neuplatnil, aj keď v zmluve o úvere boli uvedené v čl. V, a vzhľadom na to argumentácia žalovaného bola bez právneho významu; rovnako tak aj námietky týkajúce sa Rozhodcovskej zmluvy a Dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré sa nikdy nerealizovali.

14. Súd prvej inštancie neuznal za relevantnú ani námietku premlčania nároku žalobcu. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradami splátok úveru, pretože ich prestal splácať riadne a včas a prvýkrát sa podľa platobnej histórie dostal do omeškania so splátkou splatnou dňa 09.08.2016. Ku dňu zosplatenia bol teda viac ako 3 mesiace v omeškaní a veriteľ si uplatnil svoje právo po tom, čo dňa 10.02.2017 zaslal žalovanému výzvu na splnenie dlhu a súčasne ho upozornil na možnosť vyhlásiť úver za splatný. Žalovaný ani potom splátky úveru podľa výzvy nehradil, preto veriteľ vyhlásil úver za predčasne splatný listom zo dňa 22.03.2017, ktorý bol doručený žalovanému dňa 12.04.2017. Mimoriadna splatnosť úveru

nastala 10. kalendárny deň odo dňa doručenia zosplatnenia, t.j. 22.04.2017 a žalobca si nárok na súde uplatnil 22.05.2019 t. j. pred uplynutím všeobecnej premlčacej lehoty. Nie je podstatné, že po výzve žalovaný zaplatil ďalšiu splátku úveru 14.07.2016, keďže veriteľ dodržal postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

15. Čo sa týka ďalšej námietky žalovaného, že v zmluve nie je správne určená výška RPMN, s touto sa súd tiež nestotožnil, lebo veriteľ predložil žalovanému písomnú informáciu o výške RPMN a priemernej hodnote RPMN na úver (v spise na č. l. 176), z ktorého je evidentné a jednoznačné, akým spôsobom postupoval veriteľ pri výpočte výšky RPMN, čo bolo v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a určil jej hodnotou 10,97 % p. a., pričom postupoval a vychádzal z čl. IV. zmluvy, podľa ktorého ide o počet splátok 96 a týmto číslom bola vynásobená splátka úveru mesačná (96 x 94,32 eura), čím sa žalobca dostal k hodnote 9.054,72 eura podľa čl. I. bod 4, teda k celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, a v bode 3 tohto článku je presný rozpis výpočtu RPMN; okrem toho tieto skutočnosti boli žalovanému oznámené aj v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere a priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver bola platná ku dňu podpisu zmluvy vo výške 15,37 %, čo bolo jednak písomne oznámené žalovanému a zverejnené podľa § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z týchto dôvodov mal súd za to, že právny predchodca žalobcu si splnil všetky zákonné povinnosti v súvislosti s výškou RPMN ako aj s priemernou hodnotou RPMN, spôsobom ich výpočtu a zverejnenia a oznámenia dlžníkovi. Žalovaný nepreukázal dôvod, pre ktorý by žalobca nesprávne vypočítal RPMN a priemernú hodnotu RPMN.

16. Ani jedna z námietok žalovaného nebola dôvodná tak, aby bolo možné spotrebiteľský úver označiť za bezúročný a bez poplatkov, preto súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.081,53 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.771,69 eura od 23.04.2017 do zaplatenia v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení s tým, že žalobca si uplatnil v tomto konaní dlžnú istinu vo výške 5.771,69 eura, ku ktorej pripočítal zmluvný úrok počítaný len ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 308,33 eura a úroky z omeškania od prvého dňa omeškania do zosplatnenia v kapitalizovanej výške 1,51 eura. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením istiny 5.771,69 eura od 23.04.2017, teda od 1. dňa nasledujúceho po dni zosplatnenia úveru a iba z tejto istiny je povinný zaplatiť zákonný úrok z omeškania vo výške 5 %. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 CSP a priznal ich žalobcovi v rozsahu 100 % voči žalovanému podľa § 262 ods. 1 CSP, pretože bol v konaní plne úspešný; o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

17. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a),b),c),d),e),f),g),h) CSP. Podľa neho súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne aplikoval ustanovenia ním uvedených právnych predpisov. Nie je totiž zrejmé, prečo súd žalobu zamietol, keďže sa nezaoberal právnou otázkou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, či je úver spotrebiteľským úverom a absentuje aj právny názor súdu k dôkazom predloženým žalobcom a žalovaným. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci (§ 181 ods. 2 CSP). Bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Súd mal skúmať, či má zmluva o úvere všetky zákonné náležitosti a či veriteľ postupoval s náležitou starostlivosťou k posúdeniu bonity žalovaného. Navyše súd neskúmal ani Všeobecné podmienky úveru, obchodné podmienky, cenníky a formulár pre štandardné informácie k spotrebiteľskému úveru. Žalovaný disponoval po podpise iba zmluvou o úvere. Súd mal vyhodnotiť, či je zmluva v poriadku, alebo je pre absenciu zákonných náležitostí úver bezúročný a bez poplatkov, keďže navyše žalobcovi priznal aj úroky zo zmluvy, čo nijako nezodôvodnil. V zmluve bolo potrebné podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch rozčleniť splátku na splátku istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradiť, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely jeho splatenia. To malo smerovať k požiadavke, aby si veriteľ svojvoľne nepriradovával plnenie spotrebiteľa a sám určoval, aká časť sa použije na splátku istiny, úrokov a poplatkov. Znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy to vyžadovalo. V tomto bode bol zákon od 1.5.2018 novelizovaný, no na daný prípad sa novela nevzťahuje. Zmluva neobsahuje ani ďalšie zákonné náležitosti, a to: adresu predávajúceho, na ktorú

môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, ďalej nie je v nej uvedená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Je neprípustné, že súd priznal žalobcovi i zmluvné úroky. Veriteľ nemá právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a judikát Najvyššieho súdu SR R 70/1995. Také konanie možno hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Na podporu svojich tvrdení uvedených v odvolaní žalovaný poukázal aj na viaceré rozhodnutia niektorých krajských súdov a Najvyššieho súdu SR. Namietal, že odôvodnenie rozhodnutia v bode 11. rozsudku neobsahuje žiadny právny názor súdu, ide iba o zopakovanie prednesu splnomocnenej zástupkyne o nesprávnom výpočte RPMN. Dôkaz o správnosti či nesprávnosti výpočtu ako aj právny názor súdu o RPMN nie je vyjadrený. Súd neuviedol, ktoré dôkazy mali pre rozhodnutie vo veci právnu relevanciu a ktoré neboli dôležité. Konanie súdu je podľa žalovaného jednostranne porušujúce Ústavu Slovenskej republiky v čl. 144 ods. 1.

18. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že uplatnením práva na spravodlivý proces nie je automatický nárok na vydanie rozhodnutia spotrebiteľa vždy, keď tento nemá záujem dodržať svoje povinnosti. Do tohto práva nepatrí ani právo účastníka, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Žalobca neuznal opodstatnenosť dôvodov odvolania, pretože: 1. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve uvedená v článku IV. ods. 1 - dňa 8.4.2024, 2. Predpokladaná doba trvania zmluvy o úvere bola uvedená v článku IV ods. 1 - 97 mesiacov, a 3. Adresa veriteľa pre uplatnenie práva spotrebiteľa podať sťažnosť alebo reklamáciu bola uvedená v článku IX. ods. 10 - F. X, XXX XX Q.. V tomto prípade je reálna situácia taká, že žalovaný nevrátil ani len istinu, t. j. požičanú vec, hoci vrátiť vec vlastníkovi je základným princípom na úrovni elementárnej spravodlivosti. Vrátenie dlžnej sumy minimálne v rozsahu poskytnutej istiny so zákonným úrokom z omeškania je vyjadrením predpokladu nevyhnutnej dôvery v rámci súčasných spoločensko-ekonomických vzťahov. K tomu poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016, kde sa uvádza, že „východiskovým bodom by mala byť myšlienka, že dlhy sa platiť majú a patrí sa ich platiť. Pri argumentácii týkajúcej sa ochrany spotrebiteľov je potrebné rozlišovať argumenty „na vstupe“ týkajúce sa vzniku zmluvného vzťahu medzi dodávateľom a spotrebiteľom a argumenty „na výstupe“, ktoré sa týkajú procesného presadzovania nesplnených povinností spotrebiteľa.“ Žalobca zotrval na jeho predošlých stanoviskách a predložených dôkazoch.

19. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd okrem tých zákonných ustanovení, ktoré citoval súd prvej inštancie, poukazuje aj na nižšie uvedené zákonné ustanovenia:

20. Podľa § 524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka: (1) Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (2) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

21. Podľa § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka: (1) Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. (2) Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

22. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju

pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

23. Podľa § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

24. Z obsahu spisu v tejto veci vyplýva ten skutkový stav, ktorý podrobne opísal súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku. S ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne konštatoval, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá mala všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu jej uzavretia. Správne tiež konštatoval, že išlo o spotrebiteľský vzťah na podklade ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Nebolo sporné, že strany sporu danú zmluvu uzavreli, že žalovanému bol pôvodným veriteľom poskytnutý úver v dohodnutej výške, avšak žalovaný podmienky zmluvy nedodržiaval a úver v auguste 2016 prestal úplne splácať. Veriteľ preto dôvodne postupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásil mimoriadnu splatnosť dlhu tak, ako to konštatoval aj súd prvej inštancie. Zároveň žalobca preukázal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala náležitosti namietané žalovaným v súlade s právnym predpisom a zmluva z tohto dôvodu nemôže byť považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. Žalobca si navyše žiadne poplatky neuplatnil; požadoval len zmluvný úrok do dňa zosplatenia a následne len úrok z omeškania. Poukazovanie na nedostatok v smere dohody o rozhodcovskom konaní a dohody o zrážkach zo mzdy nebolo v tomto prípade relevantné, rovnako tak ani na neskúmanie bonity žalovaného pred uzavretím zmluvy. Žalobca uvedené námietky vyvrátil doložením listinných dôkazov. Prípadné nedodržanie procesného postupu súdu upravené v ustanovení § 181 ods. 2 CSP zákon nespája s následkom nevyhovenia žalobe, ak táto inak bola podaná dôvodne.

25. Súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil, že zmluva o spotrebiteľskom G. V. úvere zo dňa XX.XX.XXXX uzatvorená právnym predchodcom žalobcu a žalovaným spadá pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaný pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, preto spĺňal definíciu spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Veriteľ pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a preto spĺňal zákonnú definíciu dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zmluvu teda uzatvoril dodávateľ so spotrebiteľom podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže predmetom spotrebiteľskej zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru žalovanému.

26. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto

účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné (rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24.04.2018, publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018, pozri aj rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 1Obdo 92/2018 zo dňa 20.11.2019 a rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28.03.2018).

27. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offico. Keďže v danom prípade pôvodným veriteľom bola banka, ktorá postúpila svoju pohľadávku z úverovej zmluvy na postupníka KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o. (žalobcu), súd prvej inštancie správne skúmal jeho aktívnu vecnú legitimáciu, t. j. či boli pred postúpením pohľadávky dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách i zákonom o spotrebiteľských úveroch, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné. Správne konštatoval, že žalobca listinnými dôkazmi svoju aktívnu vecnú legitimáciu v konaní preukázal. Námietky žalovaného v ostatných smeroch boli irelevantné.

28. Odvolací súd s ohľadom na všetko vyššie uvedené urobil záver, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené a jeho námietky prednesené v podanom odvolaní hodnotil ako účelové. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, keď žalobcovi priznal požadovanú pohľadávku pozostávajúcej z istiny vo výške 5.857,51 eura, zmluvných úrokov ku dňu zosplatnenia vo výške 308,33 eura a zo sumy úrokov z omeškania do dňa zosplatnenia vo výške 1.51 eura a so zákonným úrokom z omeškania až do zaplatenia dlhu. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky žalovaným uvedené námietky proti jeho povinnosti zaplatiť svoj dlh žalobcovi. Odvolací súd teda považujúc odvolanie žalovaného za neopodstatnené napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov v plnom rozsahu proti žalobcovi, keďže žalobca bol v spore plne úspešný. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).